

Tabániak a Tabánban

Már csak irodalmi és művészi emlékeink vannak az egykori ódon városnegyedről, a Tabánról. Negyvenhárom éve múlt, hogy az utolsó csákányütés koppanása is elhalt a szétszedett Tabán romkövei között. Krúdy Gyula ekkor már nem élt. Kárpáti Aurél, a vén Tabán egy másik rajongója és Krúdy kortársa, szerette fel-emlegetni a szerkesztőségi beszélgetéseken, hogy „Gyula ódákat írt prózában” a régi Katalin-napokról, a Hadnagy utca, a Kereszt utca és a Fehérsas tér romantikájáról, kémenyseprők lányainak hamvas szépségéről s a hűtlen asszonyok félrelépései fölött szemethunyó alabárdos örökről.

A tabániak ragaszkodtak az öreg vendéglőkhöz, Bagyik, Alpecker, Avar borához és rácz pörköltjéhez, Krúdy pedig a Mélypince kissé tisztátalan abrosza mellett itta zöldszilvántját, amit kedvelt vendéglőse: Poldi tett asztalára. Kárpáti azt is megemlítette: érthetetlen volt, hogy miért ragaszkodott éppen ehhez a nem is egyéniségéhez illő kocsmához. „Talán azért — tűnődött félhangon —, mert ennek a pincének a mélyéből láthatta legközelebbről a sziporkázó havazást a Katalin-napok előestéjén...”

A tabániak szétszéledtek ugyan, de több mint huszadik éve megrendezik hagyományos tabáni találkozójukat. Erre az összejövetelre még külföldről is megérkeznek a szerkesztőrödöttak közül sokan. Az itthoniak pedig a Tabán peremén, a Márványmenyasszony vendéglőben emlékeznek „szülőfalujukra”. Ez idén november 28-án jönnek össze, mint halhatatlan tabáni lelkek őrzői, az élők.

(szabó)